

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, inculpatul Ciubotaru Adrian și avocatul acestuia Pucas Ina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Ciubotaru Adrian XXXXX,

născut la xxxx, originar și domiciliat în r-nul Xxxx, s. Xxxx.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 16 februarie 2017 – până la 24 mai 2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 26 iunie 2017 – până la 26 septembrie 2017 (instanța de apel)*
- 3. de la ianuarie 2018 – până la 28 februarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 24 mai 2017, Ciubotaru Adrian a fost condamnat:

- în baza art. 187 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare;
- în baza art. 164 alin.(2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare;
- în baza art. 171 alin.(3) lit. b) Cod penal la 10 ani închisoare;
- în baza art. 163 alin. (1) Cod penal la 1 an.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru minori.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată s-a adăugat parțial pedeapsa fixată prin sentința Judecătoriei Hîncești din 09.01.2017, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa de 12 ani și 6 luni închisoare.

S-a dispus încasarea de la reprezentantul legal al inculpatului minor

Ciubotaru A., în beneficiul reprezentantului legal al părții vătămate Xxxx prejudiciul moral în suma de xxxx lei.

Cerința acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul reprezentantului legal al inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea expertizelor medico-legale, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ciubotaru Adrian la 28 noiembrie 2016, aproximativ la ora 15³⁰, aflându-se în s. Xxxx, r-nul Xxxx, în stradă, acționând intenționat, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în mod deschis, a sustras de la minora Xxxx din mână pachetul cu produse alimentare procurate în sumă de xxxx lei.

Tot el, ulterior, acționând intenționat, în scopul limitării libertății minorei Xxxx, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, în legătură cu vârsta sa fragedă de doar 8 ani, aplicând forța fizică, contrar voinței ultimei, a capturat-o, după care a dus-o într-o casă nelocuită din aceeași localitate, privând-o de libertate în perioada de timp 15³⁰ - 16³⁰.

Continuându-și acțiunile sale criminale, la data de 28 noiembrie 2016, în intervalul orelor 15³⁰- 16³⁰, în casa nelocuită din s. Xxxx, r-nul Xxxx, acționând intenționat, în scopul satisfacerii poftei sexuale, aplicând forța fizică față de minora Xxxx, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, în legătură cu vârsta fragedă a acesteia, i-a aplicat ultimei, multiple lovituri cu o scândură din lemn peste diferite părți ale corpului, concomitent dezbrăcând-o din ștrampi, legându-i de gât și de mânerul unui geam, astfel mobilizând-o. După care, cunoscând cu certitudine că, Xxxx nu a atins vârsta de 14 ani, a efectuat cu ea un raport sexual, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.659 din 03.12.2016, vătămare corporală neînsemnată.

Apoi, după ce și-a satisfăcut pofta sexuală cu minora Xxxx, căreia anterior i-a aplicat multiple lovituri cu o scândură din lemn peste diferite părți ale corpului, ulterior, legând-o cu ștrampii de gât și mânerul unui geam, în urma cărui fapt, aceasta și-a pierdut cunoștința, astfel, Ciubotaru A., conștientizând că, minora se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza vârstei fragede cât și starea inconștientă în care se afla la acel moment, a lăsat-o cu bună știință, fără a-i acorda ajutor.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul și avocatul Bătrînca I. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să

fie încasat de la reprezentantul legal al inculpatului minor Ciubotaru A. în folosul statului cheltuielile de judecată în mărime de 12295 lei. Apelantul a indicat că în cazul în care instanța de fond a ajuns la concluzia că cheltuielile judiciare nu pot fi puse în sarcina condamnatului minor sau a reprezentantului acestuia urma să-i elibereze de la plata cheltuielilor de judecată cu trecerea acestora în contul statului, dar nu să respingă cerința acuzatorului de stat ca fiind neîntemeiată, făcând referire la art. 143 Cod de procedură penală.

- avocatul Bătrînca I. în numele inculpatului, casarea sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare pentru infracțiunile prevăzute la art. 171 și 164 Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar în baza art. 187 și 163 Cod penal inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

A indicat că prin probele prezentate și analizate nu se confirmă vinovăția inculpatului în infracțiunile prevăzute de art. 164 și 171 Cod penal.

Instanța de fond urma să aprecieze critic declarațiile martorilor Bumbu N., Cioinac S., Bumbu A. și Bahnari I., care au dat declarații superficiale, fără a aduce o convingere clară la învinuirea înaintată inculpatului. Totodată a menționat că instanța de fond nu a luat în considerație prevederile art. 76 alin.(1) lit.b) Cod penal, care prevede că la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante - săvârșirea infracțiunii de către un minor.

Astfel, potrivit art. 79 alin.(1) Cod penal, minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, au fost admise apelurile declarate de procuror și avocatul Bătrînca I., casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Lui Ciubotaru Adrian condamnat în baza art. 187 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 1 an 6 luni închisoare, în baza art.164 alin.(2) lit.c) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal – pedeapsa de 4 ani închisoare, în baza art.171 alin.(3) lit.b) Cod penal, cu aplicarea art. 79 CP – 8 ani închisoare și în baza art. 163 alin.(1) Cod penal, aplicarea art.79 CP de 3 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru minori. În rest, sentința în

ce privește aplicarea pedepsei potrivit art. 84 alin.(4) Cod penal, a fost menținută.

5. Instanța de apel a conchis că, vina inculpatului de comiterea infracțiunilor imputate este dovedită pe deplin prin probele, cercetate în cadrul ședințelor de judecată, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor.

Astfel, fiind audiat în cadrul instanței de fond inculpatul minor Ciubotaru A. vina sa în comiterea infracțiunilor incriminate a recunoscut-o parțial, relatând unele fapte ale infracțiunilor, însă în cadrul ședinței instanței de apel inculpatul a indicat că recunoaște integral vina pe toate capetele de acuzare, inclusiv că a răpit-o și a violat-o pe minora Xxx, fapt constatat și prin declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate Bumbu S., a martorilor Bumbu N., Cioinic S., Bumbu A. și Bahnari I., precum și a părții vătămate audiate în condiții speciale, actele, documentele administrate la urmărirea penală, probe ce au fost analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 CPP, care confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate.

Prin urmare, cu certitudine s-a constatat faptul că inculpatul a săvârșit nemijlocit sustragerea bunurilor ce se aflau asupra părții vătămate, situație de fapt pe care acesta nu a contestat-o, indicând modalitatea concretă și circumstanțele săvârșirii faptei.

Instanța de apel a conchis că prin probele administrate se confirmă că Ciubotaru A. a acționat prin intenție directă, cu scop de cupiditate, însușind bunurile părții vătămate, acțiunea de luare fiind materializată în prezența victimei, astfel, inculpatul conștientizând semnificația juridică a celor comise.

La fel, a reținut că just au fost încadrate acțiunile lui Ciubotaru A. în baza art. 164 alin.(2) lit.c) și 171 alin.(3) lit.b) Cod penal – răpirea unei persoane, cu bună-știință asupra unui minor și violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, asupra unei minore în vârstă de până la 14 ani, considerând ca neîntemeiate argumentele apărării precum că partea vătămată minoră ar fi mers de bună-voie în casa parăsită, or, din declarațiile victimei rezultă clar că inculpatul a răpit-o din drum și a dus-o cu forța în acea casă.

Mai mult, instanța a conchis că la caz este combătută și poziția apărării referitor la faptul că inculpatul nu a întreținut cu minora careva rapoarte sexuale, or, potrivit concluziilor rapoartelor de expertiză medico-legală la

examinarea victimei Xxx au fost depistate următoarele leziuni: "edem și hipertemie a labiilor mari și mici, fisură recentă (12-24 ore) pe suprafața posterioară a vestibulului vaginal, leziuni care au fost produse în urma intromisiunii în vestibilul vaginului a unui obiect dur contondent, posibil membrului viril în erecție, posibil în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță. Particularitățile anatomo-funcționale a himenului cet. Xxx, cât și vârsta victimei nu permit un raport sexual intravaginal, fără deflorare. Reieșind din cele expuse, cel mai probabil, intromisiunea a fost realizată incomplet în vestibilul vaginal (anterior de himen și vagin), din care motiv himenul a rămas intact. Prezența fisurii recente, pe mucoasa vestibulului vaginal la minora Xxx este semn al copulării (actului sexual). Prezența pe corpul victimei a multiplelor excoriații liniare și semilunare cu echimoze ovale la periferia lor pe cap, gât, corp, pe suprafața medial a coapsei stângi, produse cu unghiile și pulpele degetelor denotă semne de luptă între agresor și victimă".

Totodată, s-a reținut prezența pe lenjeria intimă și pantalonii sportivi a părții vătămate minore a urmelor de sânge și a spermatozoizilor unici care potrivit concluziei medico-legale pot proveni de la Ciubotaru A.

De asemenea, instanța a conchis că apelurile apărătorului și procurorului urmează a fi admise, în partea stabilirii pedepsei, indicând următoarele.

Potrivit art.70 alin.(3) Cod penal, la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită redusă la jumătate.

În conformitate cu art. 79 Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

Inculpatul a comis infracțiunile imputate la data de 28 noiembrie 2016, astfel, dânsul la acel moment avea vârsta de 16 ani 11 luni și 3 zile, adică infracțiunea a fost comisă la minorat.

La individualizarea pedepsei penale, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că inculpatul Ciubotaru A. la data comiterii infracțiunilor era minor, ceea ce constituie o circumstanță excepțională.

Instanța de apel, a conchis că Ciubotaru A. a comis infracțiunile imputate în stare de minorat, iar potrivit art.79 alin.(1) CP - minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională, motiv pentru care instanța de apel la stabilirea pedepsei va aplica față de inculpat și art. 79 Cod penal, luând în considerație circumstanța excepțională comiterea infracțiunii de către un minor. Totodată, instanța de apel a stabilit și pedeapsa în temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal. În rest, sentința în partea aplicării pedepsei potrivit art. 84 alin.(4) Cod penal, se va menține.

Referitor la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a sumei de 12295 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, instanța a considerat-o nefondată, deoarece plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute de art.143 alin.(1) CPP, se efectuează din contul mijloacelor bugetului de stat.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, inculpatul și avocatul acestuia Pucas I., care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în latura cheltuielilor judiciare cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a indicat că decizia contestată este neîntemeiată, deoarece în cadrul urmăririi penale, pentru constatarea, clarificarea și evaluarea circumstanțelor ce aveau importanță probatorie pentru caz au fost suportate cheltuieli în mărime de 12 295 lei, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art. 227 - 229 Cod de procedură penală, iar instanța, nu a dispus acest fapt.

Prin urmare, soluția instanței de apel prin care s-a menținut sentința referitor la respingerea cererii procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

- inculpatul, fără a invoca vre-un temei de drept, din cele prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP, solicită casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea

unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă. A menționat că faptele nu au fost planificate din timp și nici nu sunt intenționate, acestea au avut loc din cauza că el s-a aflat în stare de ebrietate.

- avocatul Pucas I. în numele inculpatului, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) CPP, solicită casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri, cu stabilirea unei pedepse mai blânde.

A indicat că instanța de apel corect a conchis că instanța de fond nu a aplicat pedeapsa inculpatului minor potrivit art. 79 Cod penal. Însă, necătând la aceasta, pedeapsa stabilită lui Ciubotaru A. nu a fost micșorată, dar a rămas aceeași.

Astfel, prin aplicarea prevederilor art. 84 alin.(1) CP, instanța a stabilit prin cumul parțial al pedepselor 11 ani închisoare, iar sintagma că în conformitate cu art. 84 alin.(4) CP – soluția a fost menținută.

Totodată, nu a luat în considerație faptul că prin sentința Judecătoreiei Hîncești din 09.01.2017, inculpatului Ciubotaru A. i-a fost stabilită pedeapsa de 1 an 6 luni închisoare, iar prin aplicarea normei art. 84 alin.(4) CP- prin sentința nouă pedepsele au fost cumulate integral, dar nu parțial.

Consideră, că motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul hotărârii, deoarece inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsa prea aspră.

La fel, a indicat că inculpatul a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 163 alin.(1) CP, pentru care este prevăzută pedeapsa cea mai aspră de 2 ani închisoare, care se califică ca una ușoară.

Potrivit art. 60 alin.(1) lit.a), alin.(2), (7) CP, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la comiterea unei infracțiuni ușoare. Prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată. Termenele prescripției de tragere la răspundere penală se reduc pe jumătate pentru persoanele care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.

Consideră, că Ciubotaru A. în baza art. 163 alin.(1) Cod penal, urmează să fie liberat de răspundere penală, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie indicate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii contestate în partea cheltuielilor judiciare cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în latura civilă, indicând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea încasării cheltuielilor de judecată, însă Colegiul penal constată că instanța de apel a motivat cerințele acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, fiind expusă soluția în decizie (f.d. 67-80, vol.II).

Astfel, autorul invocând prevederile art. 227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, totodată fiind relevante și alin.(2) ale normei date, care stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor nominalizate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar

nu a inculpatului sau în speță de la reprezentantul legal al ultimului, după cum indică procurorul.

Totodată, instanța remarcă că prin Legea nr.316 pentru modificarea și completarea unor acte legislative din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin.(2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, însă aceasta nu are nici o aplicabilitate în speța dată, deoarece expertizele medico-legale efectuate la caz, au avut loc până la modificările parvenite.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în sumă totală de 12295 lei pentru efectuarea expertizelor medico-legală nr.659 din 03.12.2016 și 272/D din 08.12.2016 în privința părții vătămate minore Xxx, nr.658 din 03.12.2016 în privința lui Ciubotaru A., expertizele biologice nr.2 și 3 din 08.02.2017 și psihiatrico-legală de ambulator și staționar nr.12s din 30.03.2017, în prezenta cauză (f.d.88-93, 97-98, 201-206, vol.I, 2-5, vol.II), sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

*Referitor la recursurile ordinare declarate de inculpatul Ciubotaru A.
și avocatul acestuia Pucas I.*

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursurilor, inculpatul Ciubotaru A., cu toate că nu face trimitere la vre-un temei de drept, acesta își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită, totodată avocatul Pucas I. în numele inculpatului invocă prevederile art. 427 alin.(1) pct.6) CPP - însă în esență solicită stabilirea unei pedepse mai blânde, semnalând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Astfel, recurenții sunt de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând hotărârile adoptate doar în partea stabilirii pedepsei, pe care o consideră prea aspră în coraport cu circumstanțele cauzei, menționând că necătând la faptul că instanța de apel a aplicat prevederile art. 79 Cod penal în privința inculpatului, iar în temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, i-a stabilit pedeapsa de 11 ani închisoare, în rest, sentința în partea aplicării pedepsei potrivit art. 84 alin.(4) Cod penal, a fost menținută, adică, pedeapsa de 12 ani și 6 luni închisoare a rămas aceeași. Totodată, pentru infracțiunile incriminate în baza art. 164 alin.(2) lit.c), 171 alin.(3) lit.b) și 187 alin.(1) Cod penal, solicită stabilirea unei pedepse mai blânde, iar pentru art. 163 alin.(1) Cod penal, care se califică ca infracțiune ușoară, procesul penal urmează a fi încetat, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Colegiul menționează că, potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea

pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Reieșind din prevederile legale enunțate, precum și din conținutul hotărârilor contestate, instanța de recurs reține că inculpatul și avocatul acestuia nu sunt de acord cu pedeapsa stabilită lui Ciubotaru A. pentru infracțiunile comise.

Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 24 mai 2017, Ciubotaru Adrian a fost condamnat: - în baza art. 187 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare; - în baza art. 164 alin.(2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare; - în baza art. 171 alin.(3) lit. b) Cod penal la 10 ani închisoare și în baza art. 163 alin. (1) Cod penal la 1 an. În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru minori.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată s-a adăugat parțial pedeapsa fixată prin sentința Judecătoriei Hîncești din 09.01.2017, definitiv stabilindu-i pedeapsa de 12 ani și 6 luni închisoare.

Instanța de apel, a casat sentința stabilindu-i inculpatului următoarele pedepse: în baza art. 187 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal de 1 an 6 luni închisoare, în baza art.164 alin.(2) lit.c) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal - 4 ani închisoare, în baza art.171 alin.(3) lit.b) Cod penal, cu aplicarea art. 79 CP – 8 ani închisoare și în baza art. 163 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art.79 CP de 3 luni închisoare. Potrivit art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru minori. În rest, sentința în ce privește aplicarea pedepsei potrivit art. 84 alin.(4) Cod penal a fost menținută.

Astfel, instanța de recurs reține că instanțele judecătorești au ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, care prin acțiunile sale a comis patru infracțiuni, potrivit art. 16 Cod penal, fac parte din categoria celor ușoare, mai puțin grave, gravă și excepțional de gravă, de persoana inculpatului, care anterior a fost atras la răspundere penală, iar la momentul comiterii infracțiunii fiind minor, de împrejurările și modalitatea în care au fost săvârșite faptele, lovirea victimei minore cu o scândură, legarea gâtului cu ștrampi, ulterior fiind lăsată inconștientă în primejdie, ținând cont de prevederile art.79 Cod penal, corect concluzionând că corectarea și reeducarea lui Ciubotaru A. este posibilă numai prin izolarea lui de societate, cu stabilirea

pedepsei închisorii.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Cât privește temeiul pentru recurs semnalat de avocat - *că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*, prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că autorul recursului invocă în susținerea acestui argument că, instanța de apel a admis apelurile în latura stabilirii pedepsei inculpatului Ciubotaru A., unde pentru infracțiunile comise fiindu-i stabilite alte pedepse, cu aplicarea art.79 Cod penal, iar potrivit art. 84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial, stabilindu-i pedeapsa de 11 ani închisoare, totodată fiind menținută soluția în partea prevederilor art. 84 alin.(4) CP. Însă, nu a ținut cont că prin sentința Judecătoriei Hîncești din 09.01.2017, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, astfel, prin aplicarea normei art. 84 alin.(4) CP, pedepsele au fost cumulate integral, dar nu parțial.

În acest sens, Colegiul constată că instanța de apel a respectat prevederile art. 414 alin.(5) Cod de procedură penală, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate, iar soluția instanței nu contrazice dispozitivul.

Referitor la argumentele apărătorului care a solicitat încetarea procesului penal pe motivul expirării termenului de prescripție pentru infracțiunea prevăzută de art.163 alin.(1) Cod penal, care se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, instanța reține că acestea nu pot fi aplicate, reținând următoarele.

Din materialele cauzei rezultă că, în speță, infracțiunea prevăzută de art. 163 alin.(1) Cod penal, pentru care Ciubotaru A. a fost condamnat a fost comisă la 28.11.2016.

Totodată, instanța menționează că, sancțiunea pentru infracțiunea prevăzută de art. 163 alin.(1) Cod penal, este amendă în mărime de până la 550 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

În conformitate cu prevederile art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiuni ușoare se consideră faptele pentru care legea penală prevede în calitate de

pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de până la 2 ani inclusiv. Prin urmare, infracțiunea data în baza căreia Ciubotaru A. a fost condamnat, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare.

Potrivit art. 60 alin.(1) lit.a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii ușoare a expirat 2 ani până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, iar alin. (7) al normei date prevede că, termenele prescripției de tragere la răspundere penală se reduc pe jumătate pentru persoanele care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.

În speță, decizia instanței de apel fiind pronunțată la 26 septembrie 2017.

Prin urmare, la momentul judecării cauzei în instanța de apel nu a expirat termenul de prescripție prevăzut la art. 60 alin. (1) lit. a) și alin.(7) Cod penal.

Reieșind din circumstanțele stabilite, Colegiul penal consideră concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei corecte, iar argumentele recurențelor în acest sens, neîntemeiate, deoarece în speță pedeapsa stabilită inculpatului a fost individualizată conform prevederilor legale.

În consecință, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, inculpatul Ciubotaru Adrian și avocatul acestuia Pucas Ina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Ciubotaru Adrian*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti